

El Rei del Cement

Els protagonistes, un senyor Pérez, una mena de Rei del Cement, empenyat amb el seu altíssim monarquisme, a qui els gironins venim patint des d'inil·lo *témpore* l'emmetzinament que es desprèn de les seves fàbriques de ciment enclavades il·legalment al cor de la ciutat. L'altre protagonista, un depuradíssim ex-industrial fuster que fou dels de més alt prestigi i solvència professional, dintre el gremi fusteril.

Com que els dos protagonistes en aquell temps eren veïns, heu's ací que un dia el Rei del Cement envia «recado» a l'industrial fuster perquè pugés «ell mateix» a collar uns caragolets fluixos d'un tauler. Res, es tractava de poquíssima cosa, qüestió d'uns minuts. L'home pujà al pis, dona unes voltes de tornavís als caragols fluixos i Don Pepe, generós (?) vol pagar-li la feina, però el fuster de cap manera:

—Vol callar, Don Pepe...

Fugi home, però si no val la pena, no faltava més!

Però Don Pepe amb paraules d'opulent «generositat» insisteix de tal manera que, a l'últim, el patró fuster per acabar l'escena, para la mà i sense fixar-se en el que li donava Don Pepe, agafa les eines i se'n va.

En ésser al seu obrador, i amb la intenció de donar a un dels seus xavalets el parell de pessetones, que almenys—així calia suposar-ho—havia rebut després de tanta inssistència, obre la mà i es dona compte de que no es tractava de res més que de deu centims...

Cal convenir que Don Pepe, Rei del Cement, va estar a l'altura de la seva conegudíssima esplendidesa (?)

UN QUE LI VAREN CONTAR

SASTRERIA
COLL

Rebudes les últimes novetats

Preus que no admeten
competència

CORT-REIAL, 3

Els cromos de xocolata i el periodisme

Hi ha una afició boja a col·leccionar cromos de xocolata Nestlé, fins al punt que els paquets de 25 cèntims hi ha cases que els venen ja a 30 precisament ara que els col·leccionistes estan a mitja col·lecció.

El bo del cas, és que l'afició no agafa solament els xics—cosa natural—sinó també els grans, havent entrat aquesta mania de ple al camp del periodisme. Bona prova d'això n'és el que ens conta un nostre amic, d'un gasetiller de *Diari de Girona* i empleat municipal. Aquest subjecte, pel que es veu és un fervent admirador dels dits cromos, dels quals en féu l'exaltació al nostre amic, en aquests mots:

—Però a vostè no li agrada aquests cromos? Es possible que no faci la col·lecció? Fixi's que ben reproduïts estan aquestes vaques, cavalls, gossos i plantes; tota la flora i la fauna hi estan representades meravellosament. Què li sembla?

—Home...—féu el nostre amic, també pare de família, no gosant contradiir-lo.

—Però, vostè sap la font de cultura que s'adquireix en *Mi Àlbum*?

I així per l'estil, intentà de convèncer el que no es donava per la pell.

Per la nostra part, (i com qui ho deixa caure només,) devem dir a aquest entusiasta col·leccionador de cromos, que amb 3 pessetes pot comprar una Història Natural, en la qual hi trobarà tots els animals i plantes de la Creació, i—si fa no fa—la mateixa xocolata que en els paquets de referència.

CISET

El senyor Narcís, divaga

No hi ha dubte. No cal donar-hi voltes. El vent que aixeca les faldilles de les nenes, ha d'ésser, forçosament, un vent «fresc».

No els sembla?

Les nostres enquestes

La vida anecdòtica

Coses de Samitier

RA la primera Olimpiada en la qual Espanya prenia part.

Samitier tenia la desgràcia de no conèixer el francès ni, és clar, molt menys, l'anglès i holandès. Amb tot i això, no passava dia que no comprés deu o dotze periòdics d'aquests països, en els quals es ressenyava els partits de l'Olimpiada. Ell no hi entenia ni una paraula. Però els comprava. Per aquest motiu, a Amberes li ocorregué un contratemps. Sortí, acompanyat de Sancho, a comprar uns segells de correu i, creient trobar-se a Espanya, es passaren tot un matí entrant arreu on veien un rètol que digués «Tabac», demanant amb gestos, segells de correus. Sort que una vegada en demanar-los i no ésser compresos, un comprador de tabac els cridà:

—No voleu pas dir segells?

Samitier contestà:

—Home, no ho sabíem que a Amberes en diguessin segells dels «sellus» de correus!

JOSEP VINYALS

Pere Caimó

CAIMÓ és el cabdill del federalisme al Baix Empordà, l'heroi del 6 d'octubre de 1869, l'home íntegre i coratjós que quan convé, sap fer ofrena de la seva vida per al triomf de l'ideal. El seu rostre, de trets fermes sense duresa, revela una voluntat. Té remarcables condicions d'organitzador. Es un home de pau que sap fer la guerra. I és també, davant el perill i la dissort, un estoic.

Nascut a Sant Feliu de Guíxols el 19 d'abril del 1819, passà part de la seva joventut a Puerto Rico, on s'havia traslladat la seva família per haver sofert revessos econòmics, i tornà el 1852 a Catalunya, amb una modesta fortuna, producte del seu honrat treball, establint-se a la seva vila, on va significar-se aviat per les seves idees avençades.

Caimó prestà nous serveis a la causa de la llibertat. Precursor de la República, treballà per consolidar-la un cop constituïda. Essent alcalde de San Feliu de Guíxols, el 1873, posà la vila en estat de defensa, i gràcies a les seves enèrgiques i encertades disposicions, els carlins desistiren d'atacar-la. Caimó armà i comandà set companyies de cent homes cada una. Les dones, entre elles la seva muller i les seves filles, donant exemple de coratge, ajudaren a fer municions. Les mans delicades no són per això les menys feineres en aquests casos. L'enemic, que tenia esment de tots aquests preparatius i sabia qui era en Caimó, no gosà acostar-se. La seva fúria es desfermà en alguns poblets indefensos.

Acabada la guerra civil i restaurada la monarquia, Caimó va ésser destituït del seu càrrec d'Alcalde i el general Martínez Campos va fer-lo agafar i conduir en un vaixell de guerra a Barcelona, on fou empresonat, primerament a les Dreçanes i després al castell de Montjuïc. Al cap d'algunes setmanes va ésser alliberat, però la seva llibertat fou limitada per l'exili, puix que hagué de romandre dos anys allunyat de les terres gironines. En tornar a la seva estimada vila Caimó ja no era ni ombra del que havia estat. L'home fort no havia pogut resistir tantes adversitats. Exhaust, sols va viure dos anys. El lluitador abatut s'extingia el 16 d'agost de 1878...

Es conten algunes anècdotes d'En Caimó, que revelen aquella energia que era un dels trets preeminents del seu caràcter. Durant la guerra, els carlins segrestaven els liberals rics de la Vall d'Aro. Una vegada que es varen apoderar d'alguns propietaris del poble de Santa Cristina, els parents i amics d'aquests se n'anaren tot seguit a consultar En Caimó. Ell, sense pensar-s'hi gaire, féu agafar els rics coneguts per llurs idees carlines i assabentà als segrestadors dels liberals que la mateixa sort que tinguessin aquests estaria reservada a aquells. Els carlins cuitaren aleshores a alliberar llurs víctimes i ja no hi hagué més segrestaments.

El dia 14 de Juliol del 1873 En Caimó va rebre un ofici en el qual el *cabecilla* Barrancot li exigia una quantitat amenaçant-lo, en el cas de no aportar-la dins el termini de sis dies. Caimó contestà que estava disposat a fer-la efectiva, «però amb bales de plom». Aquesta resposta va córrer de boca en boca i tots els veïns de Sant Feliu de Guíxols varen aprovar-la. I no passà res.

Hem dit al començament que En Caimó era un estoic. Un sol fet ho demostraria. Quan varen comunicar-li, a la presó de Girona, la sentència de mort, ell s'estava cosint el miserable catre on dormia. La fatal notícia no va pas immutar-lo. Sols va dir, mirant-se el catre: «Servirà per a un altre». Caimó no temia la mort ni en ple combat, ni davant el piquet que hagués d'afusellar-lo.

Joan Deu

A figura d'En Joan Deu havia esdevingut, anys enrera gairebé llegendària. Es parlava del vell republicà com del darrer representant a les nostres comarques d'una generació d'homes valents, abnegats, romàntics de l'ideal, que conspiraven dia i nit, que lluitaven amb les armes a la mà, que desafiaven serenament tots els perills; herois d'unes gestes democràtiques i civils que no havien pas estat, fet i fet, tan infelices com volien suposar els qui ho supediten tot a les utilitats immediates.

En Deu, d'Olot, era un enamorat de la República, un lluitador ardit, un revolucionari per temperament. Els carlins de les nostres comarques tingueren en ell un de llurs adversaris més decidits. Allà on era En Deu, no els deixava reposar, i més d'una vegada es va batre cos a cos amb ells. No és pas estrany que l'odiessin a mort i apel·lessin a tots els mitjans per a desfer-se d'ell.